

پیامد قرارداد الجزایر برای کردها چه بود؟

۲۹ مهر ۱۴۰۴ ساعت ۸:۰۷

پس از امضای قرارداد الجزایر، ایران حمایت خود از کردهای عراق را قطع کرد؛ امری که منجر به فرار گسترده کردها، پایان جنبش بارزانی و عادی شدن روابط سیاسی میان ایران و عراق شد.

قرارداد الجزایر تنها اختلافات مرزی را حل نکرد بلکه سرنوشت کردهای عراق را به کلی تغییر داد. با قطع کمک ایران، کردها بی‌پناه شدند و رژیم بعث سرکوبی خونینی را آغاز کرد. این وضعیت نشان داد که هر دو رژیم برای منافع سیاسی خود جنبش‌های مردمی را قربانی می‌کردند:

« برای پیاده کردن این قرارداد (اسفند ۵۳) هیأت‌هائی رفت و آمد کردند، و برای تعیین خطوط مرزی و مسائل دیگر به توافق رسیدند. در واقع رابطه ای عادی بین ایران و عراق به وجود آمد. بلافاصله حمایت ایران از کردها قطع شد و کردها مجبور شدند که دسته دسته از عراق فرار کنند. زیرا که دولت عراق اعلام کرده بود که همه باید تسلیم بشوند، سلاح‌های خودشان را تحویل بدهند، و محاکمه بشوند و عده ای هم عفو می‌شوند. ولی چون کردها به دلیل جنایت‌هائی که در سال‌های ۷۴ - ۷۵ (۵۲ - ۵۳) قوای عراقی مرتکب شده بود، به دولت عراق هیچ اعتمادی نداشتند، ترجیح دادند از عراق فرار کنند و به کشور دیگری بروند. در ایران دو سه شهرک در اطراف کرمانشاه (باختران امروز) درست کردند و آنها را در آن شهرک‌ها جا دادند. حتی برای عده ای از سران کرد در اطراف کرج منطقه‌ای بنام عظیمیه بوجود آوردند تا از مرز هم دور باشند. ملا مصطفی بارزانی هم که رهبری کردها را به عهده داشت به تهران آمد و چند روزی بود و مصاحبه ای هم انجام داد بعد به امریکا رفت و بعد از مدتی در امریکا مرد. تشنج و درگیری و جنگ تبلیغاتی ایران و عراق با این قرارداد خاتمه پیدا کرد. روابط به شکل عادی در آمد بطوری که حتی مسافرت از دو طرف شروع شد. هر هفته یک پرواز بین دو کشور انجام می‌گرفت.»

منبع: جواد منصوری، ۲۵ سال حاکمیت آمریکا بر ایران، چ اول، نسخه دیجیتالی، ۱۳۶۴، ص ۱۶۵-۱۶۷

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۵۰۲۱۹/پیامد-قرارداد-الجزایر-کردها>